

Αφήστε με να...

Ποτάμι γαλανό στου δειλινού την άχνη
η γλυκιά σου μορφή
Εκεί που τα πουλιά σμίγουνε με τον ίσκιο τους
Χαράζω με το κονδύλι μου,
ευτυχισμένα γράμματα στο χώμα
Μια στράτα χαρμόσυνων κεριών προς τα πάνω,
μια στράτα ατελείωτων έγχρωμων λουλουδιών προς το άπειρο
Κατακλυσμός συναισθημάτων
και το τραγούδι της ζωής να διαχέεται
ως τ' ουρανού τις εσχατιές
Μη σας παρακαλώ!!
Μη μου σκοτώσετε της γης το ποίημα
Αφήστε με να σχεδιάζω
με τα ίδια μου τα χέρια
τα καλοκαίρια με τα χίλια πρόσωπα
Αφήστε με να περάσω,
σ' όλα τα δάκτυλά μου,
τα δακτυλίδια της άνοιξης.

Ο Έρωτας

Στους λιγνούς μας στίχους
υψώσαμε σχοινοβάτη τον έρωτα
Τον έρωτα με το δίδυμο προσωπείο
της μέρας και της νύχτας
Με τις πλατιές γέφυρες που ομνύουν στο μεγαλείο του
και ζευγνύουν την παρουσία και την απουσία του
Μ' αυτόν που με τα γλυκά του επιφωνήματα
διαστέλλει τα χείλη μας
Μ' αυτόν που κάνει να φυτρώνουν
στα στέρνα των εφήβων κόκκινα ρόδα
και στη μέση της μέθης του
φυτεύει, μάτσα τους υάκινθους.
Τον έρωτα που σε δένει μ' αποχρώσεις αγωνίας,
στα λoίσθια των μενεξέδων
και βαφτίζει ακόμα και τις απειροελάχιστες στιγμές
στην κολυμπήθρα της αθανασίας.

Πάρε την αγάπη μου

Πάρε την αγάπη μου – Δώσε μου το χέρι σου.
Πάρε τη λέξη μου και πλάσε την
σε φούρνους αγάπης,
να φάει ο κόσμος και να χορτάσει.
Να ενωθούν οι καρδιές
και να φτιάξουν, στη μέση τ' ουρανού,
ασπίδες θεώρατες,
που πάνω τους θα θραύονται
όλα τα βέλη του μίσους και της κακίας.
Πάρε την τύχη του κόσμου, στα χέρια σου.
Μήπως η αλήθεια κρύβεται
στο βάθος των τρελών μας ονείρων;

Σ' ΑΓΑΠΩ ΠΟΛΥ (Ι)

Σ' αγαπώ πολύ,
γιατί είσαι πλάσμα της φωτιάς,
γιατί κρύφιοι πυρετοί
γυαλοκοπούν στα μάτια σου.
Σ' αγαπώ πολύ,
γιατί απίκραντη σιγογλιστράς
στα σκοτεινά νερά,
γιατί –έστω– με τοιχισμένο νου,
οδηγός δουλεύεις της ευδαιμονίας.

Σ' ΑΓΑΠΩ ΠΟΛΥ (II)

Σ' αγαπώ πολύ,
γιατί όταν σε σκέπτομαι,
για δέσμη αχτίδων
 χρυσ αφίζου την πένα μου.
Είναι τότε που νοιώθω, μέσα μου,
να γιομίζει το τίποτα,
τότε που –πα– ντρέπομαι
 να κοντύνω το βήμα μου.
Σ' αγαπώ πολύ
γιατί, μόνο εσύ,
μπαλώνεις τις πληγές μου,
με κλωστές από φως,
μόνο εσύ, που και η σιωπή σου
ακόμη,
είναι λίμνη κατάσπαρτη
μ' ολόλευκα νούφαρα.

Σημείωση: Τα ποιήματα «Σ' αγαπώ πολύ» I και II τιμήθηκαν στον 25^ο Ποιητικό Διαγωνισμό της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, με το Α' Βραβείο Ποίησης.